

„Zakořeněný instinkt strachu a neznalost o původu člověka vedly k tvorbě iracionálního světa mýtů plných bájí a magie. První vědecký přístup fyzické antropologie můžeme zpozorovat u Miléta, jenž antickou obec seznámil s teorií, která předchůdce člověka spatřovala u zvířat a tím tak přednáhala dnes již všeobecně rozšířenou a vědecky uznávanou darwinistickou teorii o vývoji člověka z řad primátů. Představy přírodních národů, starých civilizací i primitivních kmenů často založené na animismu, víře v posmrtný život a opakování ritu byly kompenzací výkladu vzniku světa a hledáním opěrného bodu v nejistém univerzu plném...“

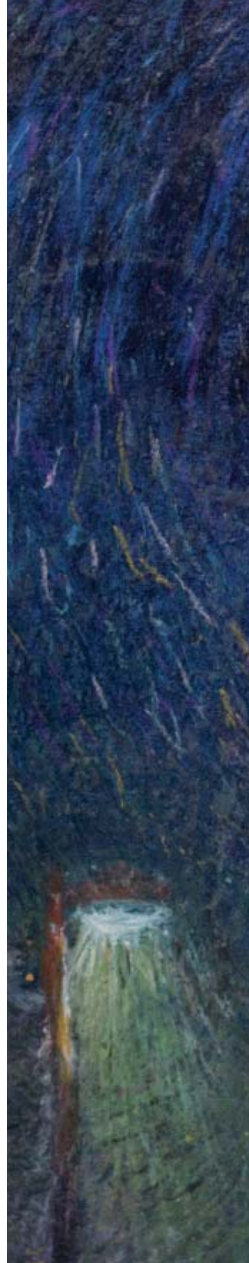
Marie štouchla spolužáka a naznačila mu, aby jí uvolnil prostor do uličky.

„Počkej, to nejzajímavější teprve přijde. Minule nám Jirous vyprávěl o rozdílech mezi egyptskou a indickou mumifikací,“ Miroslav významně zamrkal zpoza tlustých brýlí, jako by ji chtěl oslnit tou nejžhavější novinkou.

„Jé, to mě mrzí, že jsem tu nebyla,“ zahrála Marie a udělala na něj ztrápené oči. „Ach jo, snad budu mít dost času prokousat se seznamem doporučené literatury.“

Miroslav vycítil naději a hned se jí nabídl s doučováním. Marie kývla a spokojeně odcházela z auly, protože věděla, že až ve zkuškovém přituhne, Míra se uvolí a pošle i své krasopisné výpisky.

Kdyby v tu chvíli měla přesýpací hodiny, určitě by zastavila čas a jen tak si prohlížela oblohu, ale místo toho musela sednout na tramvaj, dojet na Dělnickou a poklusem se vydat rovnou do galerie.

„Ahoj Mary, zase pozdě?“ zvedla obočí Žabí Lady, kterou s ostatními kustody pasovali na generální kontrolorku celého vesmíru. Její křiklavě zelené vlasy byly stejně ohavné jako její snaha držet krok s módními trendy.

„Pardon, protáhla se nám přednáška,“ zahrála Marie do autu a hned zamířila k šatně, svému nejoblíbenějšímu místu v celé galerii. Čtvrtek byl vůbec nejlepším dnem v týdnu, protože se doprovodné programy odehrávaly v druhé budově a šatna zela prázdnotou. Marie si vytáhla blok a začala dodělávat jednu ze svých rozdělaných kreseb.

„No čauvés, už jsem myslela, že vůbec nedorazíš, je to tady fakt brutal. Žába má asi krámy nebo co, přišla před chvílí ke mně, že prý jsem moc... jak že to říkala? Prostřední na ty lidi nebo co. No, já nevím, a je mi to fuk. Hele, dobře, že jsi tady, já už budu moct vypadnout,“ vyhrkla na ni bláznivá Lola.

„Myslíš bezprostřední?“ pousmála se Marie nad svou kamarádkou, zatímco blok rychle schovala pod tašku.

„No, něco na ten způsob. Hele, co to je? Ukaž!“ Kde bylo něco tajného, tam byla i Lolina zvědavost. „Čéče, ty pořád maluješ? A co je tohle třeba?“ ukázala na zvrásněné postavy rozestoupené kolem ohně.

„To jsou moje sny,“ řekla Marie tiše, a když viděla Lolin zděšený výraz, snažila se zachránit situaci. „A fantazie. Prostě, co mě zrovna napadne.“

„Ty vole, já mít takovýhle sny, tak si asi zajdu k psychoušovi. No, to mě podrž. Kdybych měla já nakreslit své sny, tak by tam byl ten nejvíc hot herec z Fantasymana s károu a kreditkou v kapse.“

„To by měl Steve radost,“ rýpla si Marie.

„Ježišmarjá, ticho, neříkej to nahlas, každou chvíli má přijít,“ znervózňela, jako by měl opravdu dorazit sám Fantasyman. Přitom ještě před půl rokem se zařekla, že s nudným vědcem se nehodlá zahazovat déle než týden. Takhle rozrušenou Lolu snad ještě neviděla. Tázavý pohled Marie se brzy dočkal vysvětlení. Kamarádka jí ukázala půlku svého tetování zespod prsteníčku:

„Zbytek bude až na svatbě.“

„Cože? Vy jste se zasnoubili?“ spadla Marii čelist.

Lola zrudla a hned Marii tišila, jak se jejich hlasy rozléhaly prostorem.

„Nikomu ani muk. Jinak zkazíš celou pointu toho tajemství.“

„Lolo, pointa tajemství je taková, že ho nikomu neříkáš,“ zasmála se Marie.

„Ty jsi děsně úzkoprostá.“

Marii zavibroval mobil. Podívala se na displej, povzdechla a ještě zaznamenala, jak Lola obrátila oči v sloup: „Jéžíš... Já jdu radši na cígo.“

Mariina dobrá nálada byla tatam.

„Ahoj tati... co potřebuješ?“

„Kde jsi?“ Mariin otec neztrácel čas zbytečnou konverzací.

„No... jsem v galerii.“

„Na výstavě nebo co?“

„Ehm... No, ne. Jsem v té galerii, jak jsem tam byla minulý rok na brigádě.“

„Aha! Já jsem si myslel, že už sis našla nějakou normální práci. No... jak jsi na tom příští týden? Potřebujeme pohlídat barák. Jedeme na jednu konferenci. Ty stejně nemáš co dělat, ne?“

Lola se vrátila se žvýkačkou v puse a našla kamarádku, jak hledí do prázdna. „Nic si z toho nedělej. Hele... Picassa taky nevzali na akademii a jak je dneska slavněj. Jednou tě někdo objeví, budeš prodávat obrazy za miliony a já se pak všude budu chlubit, že jsem s tebou hlídala šatnu.“

„Ale Picassa vzali na akademii.“

„To máš jedno... Jé, ahoj Steve,“ přivítala svého amerického podivína dlouhým polibkem a pak spolu vyrazili do sluncem zalitého dne.

Marie odcházela poslední. Nebavilo jí chodit s ostatními a pořád se bavit s novými lidmi, kteří se v galerii střídali jak na běžícím pásu. Byla po celém dni unavená a z představy, že ještě musí napsat esej o migraci

středověké populace, byla o to více otrávená. Nasedla do tramvaje, opřela svou hlavu o okno a ani si nevšimla, že jede úplně jiným směrem. Jak by taky mohla? Vždyť jen co zaklaply dveře tramvaje, přepadla ji dřímota a ona se v okamžiku ponořila do spánku.

Pod kůží se jí vkrádal chlad. Jak dlouho mohlo trvat, než se probrala, to nikdo nevěděl. Když otevřela oči, zjistila, že je ve vagónu úplně sama. Byla chvíli zmatená, takhle přece nevypadala konečná zastávka pětky, ale přes zamlžená okna nedokázala nic rozpoznat.

„Haló? Je tu někdo?“ třásl se jí hlas. Prudce se otočila, ale našla za sebou jen vlastní stín. Na okně byl ještě obtisk její tváře, přes který prosvítaly měsíční paprsky. Marie zaostříla do dálky, kde se rozpínal potemnělý les.

Pochopila, že je ztracená, přiběhla ke dveřím a začala na ně bušit. Chvíli jimi lomcovala, až dveře povolily a podařilo se jí dostat se ven. Hvězdy na nebi svítily jako důvěrné oči mudrců a Marii ovál studený vítr. Byla ještě celá rozklepaná a vystrašená, ale když se zadívala na třpytící se hvězdokupy, užasla na okamžik nad tou krásou a zapomněla, že se ocitla na zcela neznámém místě. Les zašuměl a ona se zaposlouchala do jeho hlasu, až se v ní rozhostil příjemný klid. Stála tam jako opařená, čas zamrzl, a zatímco se postavy stromů klátily v dálce, dotkla se jí vzpomínka, která ji na chvíli vrátila do dobře známého pocitu sounáležitosti.

Připadala si jako tenkrát, když se ztratila babičce. Byl to ten den, kdy ji Lada vzala na borůvky, slunce prosvítalo lesem a její dětská duše neznalá strachu uslyšela jemné volání. Rozhodla se ho následovat. Krůčky kladla na mechové polštářky a postupovala hlouběji a hlouběji do lesa. Babička si toho všimla, až když měla košík plný, a trvalo dobrou hodinu, než se jí podařilo malou cícorku najít. Stejně jako tenkrát i teď se stromy rozvlnily, vítr oživil a měsíc zazářil, co mu síly stačily, aby Marii připomněl něco důležitého. Něco, čeho si přestala všimnout. Něco, na co málem zapomněla.